

Instructions for authors, subscriptions and further details:

<http://brac.hipatiapress.com>

**Conxita Boncompte, “Iconografía picassiana (1905-1907).
Influencia de la pintura pompeiana”.**
Goya, núm. 335 (2011), pp. 156-179

Mireia Freixa¹

1) Departamento de Historia del Arte, Facultad de Geografía e Historia.
Universitat de Barcelona, España.

Date of publication: October, 3rd 2013

To cite this review: Freixa, M. (2013). Conxita Boncompte, “Iconografía picassiana (1905-1907). Influencia de la pintura pompeiana”. *Goya*, núm. 335 (2011), pp. 156-179. (Review of the doctoral thesis). *Barcelona, Research, Art, Creation*, 1 (2), 123-125. doi: [10.4471/brac.2013.05](https://doi.org/10.4471/brac.2013.05).

To link this article: <http://dx.doi.org/10.4471/brac.2013.05>

PLEASE SCROLL DOWN FOR ARTICLE

The terms and conditions of use are related to the Open Journal System and to Creative Commons Non-Commercial and Non-Derivative License.

Reviews (I)

Boncompte, C. (2009). *Iconografia picassiana (1905-1907). Influencia de la pintura pompeiana*. (Tesis doctoral no publicada). Universitat de Barcelona, España.

La personalitat de Pablo Picasso es una de les més estudiades a la història de l'art, Per aquest motiu són destacables els estudis que hi ha dedicat la Dra. Conxita Boncompte, una aportació que te, a més el valor afegit, que és el resultat d'una tesi doctoral presentada a la Universitat de Barcelona. El llarg article, 24 pàgines de text amb 108 notes documentals, ha estat publicat a revista *Goya*, editada per la Fundació Lázaro Galdiano de Madrid, i una de les més prestigioses en llengua castellana en Història de l'Art.

Conxita Boncompte, l'autora, és pintora i crítica d'art. Va estudiar la carrera de dret entre 1974 i 1979 i, el 1994, va optar per replantejar-se la seva orientació professional cap a la recerca en història de l'art amb l'objectiu de justificar des d'un punt de vista teòric la seva inicial – i molt prematura- vocació plàstica. Va cursar la llicenciatura de Geografia i Història fent l'especialitat de Història de l'Art i va obtenir el Diploma d'Estudis Avançats DEA, el 2004. El 2009 va defensar la seva tesi doctoral sota la direcció de la Dra. Lourdes Cirlot.

La gran contribució de Boncompte a la història de l'art- i en concret, als estudis picassians és, precisament, aportar a la visió de la pintura la seva perspectiva d'artista en actiu. La pràctica de la pintura desperta una sensibilitat especial, una manera de veure que, a voltes, ens manca als

historiadors. L'origen de la tesi va sorgir d'una intuïció – un estat molt pròxim a la creació, al cap i la fi- que després va tenir el coratge d'anar desenvolupant de manera paral•lela als grans estudis sobre aquest període de Picasso. El període estudiat per Boncompte es correspon amb l'etapa picassiana que es coneix com Època rosa, la primera etapa francesa de Picasso, un cop bandejada la barcelonina Època blava. Un dels moments claus dels anys roses, va ser l'estada que el pintor va fer a Gósol, un petit poble del Pirineu, entre el mesos de maig i agost de 1906. Hi ha abundosa bibliografia però, cal admetre, que els investigadors estrangers no coneixen ni entenen Gósol, ni el seu paisatge amb el canvis d'hivern a estiu i, menys encara, les seves tradicions i costums. Entre els investigadors catalans a, més del clàssic estudi de Josep Plau i Fabre, hi han fet aportacions de Claustre Rafart, Jessica Jaques Pi i Mercè Vidal Jansà. Boncompte hi afegeix un acurat estudi de la iconografia de les pintures i el seguiment de la vida de les imatges que conformen l'imaginari de Picasso en aquell moment.

La gran aportació del treball resideix en que ha plantejat una nova mirada sobre el pas de l'època blava a l'època rosa de Picasso. L'autora profunditza en l'entorn cultural de l'artista tant a Barcelona com a París, tot defensant la importància de la influència de les pintures pompeianes en la producció d'aquest període- abans doncs, del viatge de l'any 1917, un moment que la seva vida gravitava a l'entorn d'Olga Koklova i els Ballets Russos. Més enllà encara, hi veu també traces de les més profundes arrels locals, tant en els costums i tradicions com en l'observació de la imatge de la Mare de Deu de Gòsol del segle XII –ara conservada al MNAC però venerada encara *in situ* a inicis del segle XX-. Si, be les pintures pompeianes eren conegudes en l'entorn culte en el que es movia el jove Picasso a París; a inicis del segle XX, encara es qualificava el romànic com “art bàrbar”, encara no s'havien descobert les pintures murals del Pirineu i tot l'interès dels col•leccionistes es centrava en el que, ara, coneixem com art gòtic.

A l'actualitat, l'autora continua investigant sobre Picasso i te com a objectiu preparar una exposició que li permeti mostrar les seves hipòtesis de treball. L'article que comentem parteix, com he dit, d'una primera intuïció, però després una recerca acurada, ha arribat a unes sòlides conclusions que amplien, sens cap dubte, els coneixements sobre

Picasso. I, sempre, i això és també un aspecte cal considerar, ha estat treballat amb entusiasme.

Mireia Freixa, Universitat de Barcelona
mireia.freixa@ub.edu